

КОСТАДИН СЕМЕРДЖИЕВ

ВСТЪПЛЕНИЕ

chitanka.info

„Децата виждат в родителите си миналото, родителите в децата — бъдещето. И ако срещаме повече любов у родителите към децата, отколкото у децата към родителите, това е тъжно, но е естествено. Кой не обича повече своите надежди от всички спомени?“

Йожеф Йотвъош
(1813–1871), унгарски
държавник и писател

Позволявам си тази мисъл на унгарския държавник и писател за мота на своя предговор. Бих искал в този сборник да споделя оценката си за моя син Руслан. Колкото и да е мъчно това.

Неговото израстване и възпитание имаше няколко трудни момента. Когато той беше двегодишен, на 30.IV.1956 г. Любомира почина внезапно в транспортна болница до жп гара София. В резултат на едно медицинско недоразумение аз останах без съпруга и без майка на своя син. По това време бях управител на почивното дело в Трявна. Още в първите свои стъпки на вдовец бях принуден да предоставя сина си Руслан в грижи на моята балдъза Славейка и нейните родители в Стара Загора. Тя и нейният съпруг — д-р Касабов, ветеринарен лекар, поеха с голяма обич и преданост детето в Стара Загора. Родителите на Любомира, семейство Николови, положиха изключителни грижи и внимание и пожелаха да оставя своя син в Стара Загора. Това тяхно желание беше почтено, предано, с уважение към дъщеря им и техния зет. Настояването им беше открито и честно, но аз не можех да го приема. Съгласих се временно.

След две години възникна спонтанно нова промяна при мене. Завладя ме моята Петя в Трявна, която прояви огромно внимание към сина ми още при първото ни посещение в Стара Загора с нея при родителите на Любомира. Тежък, труден момент за нас и за най-близките на покойната ми съпруга. Решението да отгледаме Руслан в новото ми семейство стана с почит и разбирателство, което продължи и е все така постоянно в следващите години и сега.

Моята съпруга Петя с горещо чувство, такт, умение и преданост успя да се превърне в достойна приемница на починалата съпруга и майка. Руслан бе обгърнат с обич от новата си майка, дори с още по-близки отношения с него от мене — истинска всеотдайна достойна продължителка на скъпата ни Любомира.

Нашата връзка с близките ни от Стара Загора не е преставала и се поддържа неотлъчно с уважение и сърдечност.

Тук, в Трявна, аз се заех и превърнах Почивния дом в първенец сред домовете на транспортните работници в страната. Но не мина и месец след като се ожених повторно, и първият секретар на БКП принуди ръководството на Съюза на транспортните работници да ме премести в Хисар.

Това предизвика недоволство и протест на тревненци, включително и сред влиятелни обществени среди, но без резултат. В Хисар поех и продължих успешно почивното дело на Транспорта. Но не мина и година-две и отново бях призован да се върна в Трявна. Там, в Хисар, настойчиво ме канеха да остана, но вече бях тревненски зет и се върнах.

Заедно с господин Михаил Ненков се нагърбихме с тежка задача да изградим отдел Обществено хранене в търговското предприятие. Мисля, че се справихме успешно.

Междувременно Руслан израсна и повлиян от дядо си по майчина линия — инженер Николов, завърши строителна специалност в София.

Първите стъпки на Руслан като млад специалист в Транскомплект се съпътстваха от изпращането му в Куба за времето 1982 — 1984 г. Там той успя не само да се запознае с тази далечна страна, за която българската общественост сравнително малко имаше достъп. Руслан осъществи ценен обмен на опит с кубински колеги и специалисти. Същевременно обогати своите знания и трудови дела, спечели близки приятели, като колеги и трудови хора, но и се усъвършенства като специалист. Това негово пребиваване беше полезно. Знаменателно беше и обстоятелството, че по това време в София на 22.03.1982 г. се роди първата му рожба — дъщеричката Марина, като щастлив дар в Деня на първа пролет. Тя израсна като истинско пролетно дарение на скъпото му семейство. И му даде вдъхновение и подтик в професионалното му израстване. Едно начало

и вдъхновение в следващите му професионални негови стъпки. Руслан не пропусна да уведоми мен и майка Петя, че след като удостоиха с особена почит родителите на неговата съпруга, назовавайки дъщеричката си Марина, няма да пропуснат да ощастливят и бащиното семейство. И наистина това обещание последва. Неговата обична съпруга Петя и той в чест на дядо Коста и баба Петя нарекоха своя прекрасен син — Константин.

От Куба Руслан се завърна по-насърчен и вдъхновен творец. При следващото негово командироване в Сирия и Алжир 1990 г., той прие това като нова професионална придобивка, черпейки богат опит от контактите си като специалист.

Събитията в страната ни по време на 1991–1993 г. неизбежно му повлияха. Предан син на Родината, той активно се включи в обновлението, което възникна в обществото ни. Руслан първоначално участва в това съживяване в своя квартал по местоживеене в София. Въодушевен, той се наложи като активист на СДС в столицата и в Трявна. От Трявна му гласуваха доверие и Руслан Семерджиев компетентно и вдъхновено вложи усилията си като народен представител на Трявна от СДС. Подпомогнат беше близко и активно от своя съгражданин Людмил Иванов, тогава председател на СДС в Трявна. Избран за народен представител от Габровски (седми) многомандатен избирателен район, той даде своя принос на честен гражданин и родолюбец. Мисля, че не аз определям тази дан, а делата, които Руслан стори, бяха достойно оценени от обществото ни.

В парламента синът ми беше ангажиран с най-активно участие в няколко парламентарни комисии — редовни и извънредни. Още при първо му участие в дискусиите по време на пленарните заседания, още с първото му обаждане, е забелязана находчивата му реакция. Така на Руслан е поверена роля в различни комисии, където неговата висока компетентност е доказа в сложната и трудна борба между партийните групи. От ръководството на Народното събрание с насърчително писмо и подчертана вещина изпратиха своевременно преписи за многостранното му участие там.

Междувременно като народен представител той, заедно с група народни представители посети съседна Турция по покана на председателката на парламента в Турция — г-жа Чилер с ценни контакти там.

Пропуснах да споделя, че при моя среща в Народното събрание с председателя Александър Йорданов, същият ме беше уведолил, че обмислят Руслан да бъде изпратен за пълномощен министър във Франция. Известно беше нему, че той е завършил в Стара Загора Френската гимназия. А и между четирите езика, които Руслан владееше, най-добре използваше френския. Това обаче не се осъществи, тъй като самото НС преживя преждевременно напускане на част от народните представители... между които бяха и двамата — Руслан Семерджиев и А. Йорданов.

Клетвата, положена от моя син в София, понеделник, 4 ноември 1991 г., заедно с клетвения лист, където се е подписал, през всички последващи години от живота му, потвърждава думите:

Заклевам се в името на Република България да спазвам Конституцията и законите на страната и във всичките си действия да се ръководя от интересите на народа.

Заклех се!

Пред теб, читателю, в най-общи щрихи ще предложа някои мои записки. Изложил съм подбрано материали от делата на покойния ми син, оставил значителен принос на обществен деец и гражданин към Родината.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.